

UOHSP0002UAC

62 Ca 50/2008-140

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	- 6 - 10 - 2009 D
Číslo: UOHS-1297/2009	vyřizuje: BOK Šva. Šedleová
Přílohy:	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **CE WOOD, a.s.**, se sídlem Zlín, Zlínské Paseky 3662, zastoupený Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.6.2008, č.j. R047/2008/02-12021/2008/310-Ku,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.6.2008, č.j. R047/2008/02-12021/2008/310-Ku, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.1.2008, č.j. S 278/2007-00744/2008/510-MO, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.229,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radka Pokorného, advokáta se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. R047/2008/02-12021/2008/310-Ku ze dne 15.6.2008, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. S278/2007-00744/2008/510-MO ze dne 28.1.2008.

I. Podstata věci, napadené závěry žalovaného

Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodl o potvrzení prvostupňového rozhodnutí a o zamítnutí rozkladu žalobce v řízení o přezkum úkonů zadavatele (Lesy České republiky, s.p.) v celkem 80 veřejných zakázkách malého rozsahu na „Provedení těžebních činností“, jejichž oznámení bylo uveřejněno dne 14.9.2007 na internetových stránkách zadavatele. Ve věci 80 veřejných zakázek malého rozsahu žalovaný svým prvostupňovým rozhodnutím, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, řízení zastavil podle ust. § 118, zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění zákona č. 110/2007 Sb., (dále jen „ZVZ“), neboť nebylo shledáno, že by zadavatel nedodržel postup stanovený ZVZ.

Žalobce ve svém návrhu na přezkum úkonů zadavatele k žalovanému brojil proti rozdělení jediné veřejné zakázky na 80 samostatných veřejných zakázek malého rozsahu a namítal porušení ust. § 13 odst. 3 ZVZ; pokud by žalovaný dovodil, že se nejedná o jednu veřejnou zakázku, namítal žalobce porušení ust. § 13 odst. 8 ZVZ, tedy porušení povinnosti sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. Ve svých důsledcích tak byl podle žalobce zároveň porušen § 26 ZVZ upravující způsoby zahájení zadávacího řízení. Žalovaný dovodil, že je výlučně v kompetenci zadavatele rozhodnout, co bude předmětem zadávané veřejné zakázky, neboť pouze zadavatel může znát své potřeby a požadavky. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že jednotlivé veřejné zakázky měly vzájemně rozdílná místa plnění v rámci tzv. „SÚJ“ (smluvní územní jednotky), zvláště v případě, kdy předmětem uvedených veřejných zakázek nebylo plošné provedení těžebních prací v rámci všech SÚJ, na kterých zadavatel hospodář, nýbrž se jednalo o provedení těžebních prací zadávaný 10 krajskými inspektoráty zadavatele (z celkového počtu 13) pouze v rámci 33 lesních správ (z celkového počtu 78) a na 80 vybraných SÚJ (z celkového počtu 257), případně pouze na některých jejich částech. Podle názoru žalovaného se tak zadavatel nedopustil účelového dělení veřejné zakázky, které je zakázáno v § 13 odst. 3 ZVZ, jelikož považoval poptávané služby v rámci každé SÚJ za samostatnou veřejnou zakázku. Jednotlivé veřejné zakázky tudíž podle názoru žalovaného nedosahovaly limitů stanovených v § 12 odst. 3 a 5 ZVZ a jednalo se tak o zakázky malého rozsahu podle § 12 odst. 6 ZVZ. V daném případě se tak podle názoru žalovaného na předmětné veřejné zakázky vztahuje pouze § 6 ZVZ, dle kterého je zadavatel povinen dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, které zadavatel v přezkoumávaných veřejných zakázkách dodržel.

pokračování

Žalobce dále namítal nepřesné a neurčité vymezení předmětu veřejné zakázky, což podle jeho názoru neumožňovalo uchazečům vypracovat nabídku na základě jednoznačných a závazných podkladů; to mělo být podle žalobce v rozporu s ust. § 44 odst. 1 ZVZ. Žalovaný k této námitce konstatoval, že předmět jednotlivých veřejných zakázek je vymezen ve výzvách k podání nabídek, přičemž předmět veřejných zakázek je specifikován jako „poskytnutí služeb spočívajících v provedení těžebních činností a úklidu klestu, jejichž rozsah je specifikován v sumáři těžebních činností a sumáři pěstebních činností“. Podkladem pro zpracování nabídek pak byl sumář těžebních činností a sumář pěstebních činností. V sumářích těžebních činností pak byly zveřejněny veškeré potřebné údaje jako druh těžby, objem těžby v m³, technologie soustředování, skupiny dřevin, skupiny hmotností, průměrná svažitost terénu, průměrná přibližovací vzdálenost, vícenáklady (např. na manipulaci) atd. V sumáři pěstebních činností pak byly zveřejněny jednotlivé výkony v měrných jednotkách za tyto činnosti (v m³ např. pro úklid a pálení klestu jehličnatého i listnatého, úklid klestu ručně i mechanicky bez pálení – jehličnatého i listnatého či drčení klestu a v ha pro dočišťování ploch po těžbě). Podle názoru žalovaného tak sumáře, které měli všichni uchazeči před podáním nabídek k dispozici, dostatečně vymezovaly předmět veřejných zakázek, přičemž obsahovaly všechny informace podstatné pro zpracování nabídek a pro stanovení nabídkových cen.

Žalobce dále namítal nepřiměřeně krátké lhůty pro podání nabídek uchazečů, když lhůtu pro podání nabídek zadavatel stanovil na 10 dnů od zveřejnění zadávací dokumentace, což mělo být podle žalobce v rozporu s § 39 a § 40 ZVZ. Žalovaný k tomu uvedl, že v daném případě šlo o veřejné zakázky malého rozsahu, na které se předmětná ustanovení nevztahují, nemohlo tak dojít k jejich porušení. Vzhledem k tomu, že ZVZ stanoví, že lhůta pro podání nabídek v užším řízení a ve zjednodušeném podlimitním řízení nesmí být kratší než 15 dnů a v naléhavém případě kratší než 7 dnů, nepovažuje žalovaný lhůtu v délce 10 dní pro podání nabídek za nepřiměřeně krátkou či neadekvátní.

Žalobce také namítal netransparentnost hodnocení nabídek, které spatřoval v tom, že zadavatel si stanovil, že při otevírání obálek nebude sdělována nabídková cena a uchazeči tak nebudou mít možnost si ověřit, zda bude vybrána nabídka se skutečně nejnižší cenou. Žalovaný se s touto námitkou neztotožnil a poukázal na skutečnost, že zadavatel v případě všech veřejných zakázek zasílal všem uchazečům (kteří podali svoji nabídku na příslušnou SÚJ) oznámení o výběru nejvhodnější nabídky s uvedením výše nabídkové ceny vybraného uchazeče. Každý uchazeč tak měl možnost porovnat, zda na jednotlivé veřejné zakázky byly vybrány nabídky se skutečně nejnižší cenou.

V neposlední řadě žalobce napadal postup zadavatele, který vyloučil možnost podat jakékoli námitky vůči jeho postupu při zadávání veřejných zakázek. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ust. § 110 odst. 1 ZVZ, které stanoví, že pouze v případě zadávání nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek či v soutěži o návrh může dodavatel podat zdůvodněné námitky, což znamená, že v napadených veřejných

pokračování

62 Ca 50/2008

zakázkách malého rozsahu se toto ustanovení nepoužije a že zadavatel postupoval v souladu se ZVZ, který v daném případě právo podávat námitky nezakotvuje.

Tyto závěry žalovaného jsou napadeny žalobou.

II. Shrnutí argumentace účastníků

Žalobce ve své žalobě především namítá, že žalovaný nesprávně a nezákonně posoudil úkony zadavatele, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, které podle názoru žalobce nezákonně neshledalo porušení zákona spočívající v rozdělení jedné nadlimitní veřejné zakázky na 80 zakázek malého rozsahu, což je v rozporu s § 13 odst. 3 a § 6 ZVZ. Postup zadavatele považuje za zjevně účelový, kdy rozdělením jedné veřejné zakázky dosáhl zadavatel toho, že mohl postupovat zcela mimo rámec ZVZ. Žalobce opětovně v souladu s předchozími podáními ve správním řízení konstatuje, že se jedná pouze o jednu veřejnou zakázku z důvodu totožnosti předmětu veřejné zakázky. Jediným rozdílem je rozdílné místo realizace lesnických činností podle SÚJ, což dle názoru žalobce není dostatečné pro kvalifikování zadavatelem poptávaných služeb jako samostatných, které by umožňovaly postupovat podle pravidel pro veřejné zakázky malého rozsahu. Žalobce takový postup považuje za flagrantní obcházení ZVZ a za popření celého smyslu ZVZ. Žalobce považuje za rozhodné pro určení, zda se jedná o jednu veřejnou zakázku, věcnou, funkční a časovou souvislost jednotlivých poptávaných dodávek nebo služeb. Žalobce dále v tomto směru poukazuje na rozhodovací praxi žalovaného, např. na rozhodnutí ze dne 14.5.2007, č.j. R159/2006/02-09158/2007/310-Hr; rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2006, č.j. S209/2006/SL-14890/2006/520-KV, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 23.1.2007, č.j. R108/2006/02-01230/2007/300-Hr.

Dále žalobce poukazuje na fakt, že pro účely stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, která je rozhodná pro povinnost zadavatele zadat veřejnou zakázku postupem dle ZVZ, je třeba hodnotu veřejné zakázky stanovit v souladu s § 13 odst. 4 ZVZ, tj. sečíst hodnoty předpokládaných částí veřejné zakázky. Pokud by zadavatel postupoval v souladu s tímto zákonným ustanovením, musel by zadávat jednu nadlimitní veřejnou zakázku.

Jako podpůrný argument pro posouzení nezákonnosti rozhodnutí žalovaného i postupu zadavatele považuje žalobce dikci § 13 odst. 8 ZVZ. Pokud by se v posuzovaném případě skutečně jednalo o samostatné veřejné zakázky, jak tvrdí zadavatel a žalovaný, přesto by byl podle názoru žalobce povinen zadavatel při stanovení předpokládané hodnoty sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. Zadavatel tak měl pro zadání předmětné zakázky použít postup stanovený pro otevřené, příp. užší zadávací řízení, či postup stanovený pro jednací řízení s uveřejněním. Žalobce tak dovozuje, že zadavatel porušil § 26 ZVZ upravující způsoby zahájení zadávacího řízení.

pokračování

Žalobce dále brojí proti vymezení předmětu veřejné zakázky, jelikož specifikace předmětu veřejné zakázky je v zadávací dokumentaci, resp. ve výzvě k podání nabídky, natolik obecná a nepřesná, že neumožňuje uchazeči vypracovat nabídku na základě jednoznačných a závazných podkladů, což je podle žalobce v rozporu s § 44 odst. 1 ZVZ. Předmět veřejné zakázky byl vymezen v bodě 5 jednotlivých výzev k podání nabídky a prokázání kvalifikace jako „...*Poskytnutí služeb spočívajících v provedení těžebních činností a úklidu klestu, jejichž rozsah je specifikován v Sumáři těžebních činností a Sumáři pěstebních činností...*“ Uvedené ustanovení dále uvádí, že „...*Rozsah a specifikaci podmínek provádění těžebních činností a úklidu klestu, včetně termínu provedení, technologie, umístění v porostu bude specifikovat Těžební projekt, který bude uchazeči předán Zadavatelem při podpisu Smlouvy. Podkladem pro zpracování nabídkové ceny jsou Sumář těžebních činností a Sumář pěstebních činností...*“. Specifikace předmětu veřejné zakázky tak měla být podle žalobce učiněna až v Těžebním projektu, který neměl uchazeč až do uzavření smlouvy k dispozici. Pro zpracování nabídky měl k dispozici pouze tzv. sumář, který však neobsahuje údaje podstatné pro vypracování nabídky, zejména nabídkové ceny, tedy především rozsah činností, použití technologie, umístění v prostoru. Tuto podrobnou specifikaci veřejné zakázky považuje žalobce za nezbytný faktor při vypracování nabídkové ceny ze strany uchazeče. Jestliže tedy ve výzvě k podání nabídky nebyl ze strany zadavatele konkrétně specifikován předmět veřejné zakázky, nebylo ze strany příslušného uchazeče možné, aby tento s dostatečnou přesností zpracoval nabídku, což je podle žalobce v rozporu s § 44 odst. 1 ZVZ. V důsledku toho, že uchazeč není seznámen s konkrétním rozsahem a specifikací plnění smluv v podstatě až do okamžiku uzavření předmětných smluv, a není tedy seznámen s podstatnými skutečnostmi týkajícími se realizace veřejné zakázky v období stanoveném pro podání nabídky, není žalobci ve vztahu ke všem specifikům zakázky a bližším podmínkám jejího plnění umožněno řádné zpracování nabídky.

Žalobce dále namítal nepřiměřeně krátké lhůty pro podání nabídek uchazečů, když lhůtu pro podání nabídek zadavatel stanovil na 10 dnů od zveřejnění zadávací dokumentace, což žalobce považuje za postup v rozporu s ust. § 39 a § 40 ZVZ.

Žalobce též napadal postup zadavatele, který vyloučil možnost podat jakékoli námítky vůči jeho postupu při zadávání veřejných zakázek. Jelikož se podle žalobce jedná pouze o jednu nadlimitní veřejnou zakázku, uplatní se kogentní pravidlo podle § 110 ZVZ, které zakotvuje právo podat zdůvodněné námítky. Postup zadavatele, který vyloučí možnost podání námitek, je tudíž nezákonný.

Žalobce proto s ohledem na výše uvedené považuje za nesprávný i výrok II. prvostupňového rozhodnutí žalovaného, který byl rovněž potvrzen napadeným rozhodnutím, neboť je přesvědčen, že žalovaný měl konstatovat, že zadavatel při zadání shora uvedené (podle žalobce jediné) veřejné zakázky na provedení těžebních činností postupoval v rozporu se ZVZ, a uložit nápravné opatření zrušením všech výběrových řízení, a následně zavázat zadavatele k úhradě paušální částky nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle vyhlášky č. 328/2006 Sb.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že závěry žalobce odmítá, považuje je pouze za opakování námitek, které žalobce uplatnil již během správního řízení a se kterými se žalovaný řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Žalovaný odmítá poukaz na svou předchozí rozhodovací praxi, když poukazuje na fakt, že v předmětném případě byla situace jiná, neboť rozdělení poptávaných služeb na základě místního hlediska nebylo účelové; toto dělení je dáno historicky v řádu let či desetiletí, kdy zadavatel vždy obhospodařoval jednotlivé územní jednotky samostatně prostřednictvím svých organizačních složek. Rozdělení veřejných zakázek podle jednotlivých územních jednotek tak kopíruje strukturu, která existuje u zadavatele dlouhodobě a je dána jak místními, tak i funkčními souvislostmi. Na rozdělení poptávaných služeb podle místa tak je v tomto šetřeném případě třeba nahlížet odlišně a nelze zde mechanicky zevšeobecňovat dřívější výkladová stanoviska žalovaného. Uvedený závěr není popřen ani skutečností, že zadavatel v dřívějších obdobích (navzdory existenci předmětného místního hlediska) zadával obdobné veřejné zakázky jako jedinou veřejnou zakázku, neboť i tato jediná veřejná zakázka byla vždy rozdělena na dílčí plnění, a tedy fakticky byly zadávány opět jednotlivé veřejné zakázky dělené podle územních jednotek. Podle žalovaného ze skutečnosti, že zadavatel dříve použil též jiný postup podle ZVZ, nelze dovozovat, že nyní zvolený postup je nezákonný. V dalším pak plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného pak reagoval žalobce replikou, ve které setrval na své žalobní argumentaci. Žalobce napadl závěry žalovaného, který se podle něj nedostatečně zabýval věcnou, funkční a časovou souvislostí poptávaných služeb, která vyplývá ze shodného předmětu těchto zakázek, tedy realizace totožné lesnické činnosti prováděné na vzájemně funkčně propojených částech lesa, kdy lesnické práce mají probíhat v totožných termínech a na základě zcela totožné smluvní dokumentace. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že dříve byly obdobné veřejné zakázky fakticky zadávány taktéž jako jednotlivé veřejné zakázky. Dle mínění žalobce je zcela evidentní rozdíl v tom, kdy zadavatel zadá jednu veřejnou zakázku, kterou rozdělí na dílčí plnění podle jednotlivých SÚJ, což je postup v souladu se ZVZ, a kdy zadavatel jednu veřejnou zakázku rozdělí na více veřejných zakázek malého rozsahu, což je postup v rozporu se ZVZ. K odkazu na historické obhospodařování jednotlivých územních jednotek samostatně prostřednictvím organizačních jednotek žalobce uvádí, že jde o odkaz irelevantní.

III. K otázce osob zúčastněných na řízení

V souladu s ust. § 34 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Účastníky správního řízení kromě žalobce bylo dále 34 subjektů;

dne 22.9.2008 byla osobám zúčastněným na řízení vyvěšena na úřední desce soudu výzva, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K vyjádření byla určena lhůta 10 dnů. V této lhůtě ani po jejím uplynutí se žádná z osob přicházejících v úvahu jako osoba zúčastněná na řízení nevyjádřila, proto v souladu s ust. § 34 odst. 1 s.ř.s. s těmito subjekty soud jako s osobami zúčastněnými na řízení nejednal.

IV. Podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu vyplývají zejména následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Zadavatel (Lesy České republiky, s.p.) zaslal dodavatelům výzvy ze dne 14.9.2007 k podání nabídek na 80 veřejných zakázek malého rozsahu na „Provedení těžebních činností“, které se týkají SÚJ č. 11634, 11644, 12281, 12282, 12283, 12311, 12590, 12591, 12593, 12594, 13444, 13454, 13464, 13635, 13645, 13744, 13749, 13806, 13807, 13808, 13809, 14107, 14108, 14109, 14416, 14551, 14552, 14553, 14554, 14555, 14881, 14882, 14883, 14928, 14929, 15051, 15052, 15053, 15054, 15481, 15482, 15483, 15570, 15571, 15761, 15762, 16372, 16377, 16418, 16438, 16448, 17471, 17472, 17473, 17631, 17634, 18032, 18033, 18034, 19144, 19145, 21274, 21277, 21777, 21778, 22171, 22672, 22673, 23650, 23951, 23952, 23954, 24041, 24042, 24108, 24109, 24691, 24692, 24781 a 24782. Kritériem byla ve všech případech nejnižší nabídková cena.

Žalobce vůči postupu zadavatele podal dopisem ze dne 27.9.2007 námitky, které zadavatel odmítl z důvodu jejich nepřipustnosti. Rozhodnutí o odmítnutí námitek žalobce obdržel dne 4.10.2007.

Žalobce následně podal návrh na zahájení správního řízení o přezkum úkonů zadavatele dne 12.10.2007. Ten se týkal postupu zadavatele při zadání všech 80 veřejných zakázek malého rozsahu. Žalobce napadal postup zadavatele, jelikož byl dle názoru žalobce v rozporu se ZVZ. Žalobce napadal způsob vyhlášení nabídkového řízení na realizaci veřejné zakázky, spočívající v rozdělení jediné zakázky na 80 veřejných zakázek malého rozsahu, nedostatečnou specifikaci veřejné zakázky, nedodržování lhůt stanovených pro jednotlivé úkony ZVZ, netransparentnost vyhlášení i samotné realizace „zadávacího“ řízení spočívající v tajnosti postupu zadavatele a omezení práv uchazečů spočívající ve vyloučení práva podat námitky. Žalobcova argumentace vychází vždy z premisy, že všechna plnění (odpovídající v pojetí zadavatele 80 veřejným zakázkám malého rozsahu) měla být zadávána jako jediná veřejná zakázka. Žalovaný ve svém prvostupňovém rozhodnutí ze dne 28.1.2008, č.j. S278/2007-00744/2008/510-MO řízení podle ust. § 118 ZVZ zastavil, neboť neshledal porušení zákonem stanoveného postupu. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím. Žalovaný dovodil, že se v daném případě

skutečně jednalo o 80 zakázek malého rozsahu, zadavatel byl povinen postupovat pouze podle ust. § 6 ZVZ, tj. dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Žalovaný uvedl, že pokud zadavateli v průběhu roku vznikne např. neplánovaná a nepředvídatelná potřeba na poskytnutí služeb (např. z důvodu neplánovaných extrémních výkyvů na trhu s dřívím vyvolaných zejména větrnou kalamitou způsobenou orkánem Kyrill), lze veřejnou zakázku na provedení těžby v takovém případě zadat samostatně, aniž by se rozsah předmětu zakázky sčítal s rozsahem předmětu veřejné zakázky na provedení plánovaných lesnických činností v dané lokalitě. Dále žalovaný vyšel z toho, že jednotlivé veřejné zakázky měly vzájemně rozdílná místa plnění, což žalovaný považoval za určující znak pro odlišení jednotlivých veřejných zakázek. Žalovaný další námítky žalobce odmítl s poukazem na to, že se jedná o veřejné zakázky malého rozsahu, tudíž se ZVZ kromě ust. § 6 ZVZ nepoužije.

Součástí správního spisu byla také výzva k podání nabídky a prokázání kvalifikace (zakázka malého rozsahu – do 2 mil. Kč, číslo zakázky 176/34/2007. Z bodu 5 této výzvy nazvané Specifikace předmětu zakázky vyplývá, že předmětem veřejné zakázky je poskytnutí služeb spočívajících v provedení těžebních činností, jejichž rozsah je specifikován v Sumáři těžebních činností, který je součástí nabídkového souboru. Rozsah a specifikaci podmínek provádění těžebních činností, včetně termínu provedení, technologie, umístění v porostu bude specifikovat Těžební projekt, který bude uchazeči předán zadavatelem při podpisu smlouvy. Podkladem pro zpracování nabídkové ceny je Sumář těžebních činností.

Nad rámec obsahu správního spisu si soud od zadavatele – Lesy České republiky, s.p. vyžádal mapový podklad, z něhož by vyplynulo faktické geografické umístění jednotlivých smluvních územních jednotek („SÚJ“). Při jednání soudu dne 23.9.2009 soud těmito mapovými podklady, které byly v elektronické formě založeny na č.l. 119 soudního spisu, v listinné formě tvoří samostatnou přílohu soudního spisu (přílohy A až F), provedl dokazování. Z takto provedeného dokazování vyplynulo konkrétní geografické umístění jednotlivých SÚJ.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Bylo-li podstatou žalobní argumentace to, že zadavatel měl všechna plnění zadávat jako jedinou veřejnou zakázku, pak se soud nejprve zabýval závěry žalovaného, které se projeví v I. výrokové části prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, tj. zastavením řízení v případě 80 veřejných zakázek malého rozsahu. Opírá-li totiž žalobce svoji žalobní argumentaci o tvrzení, že

zadavatel ve skutečnosti zadával jednu jedinou veřejnou zakázku, pak je zapotřebí nejprve postavit najisto odpověď na tuto otázku.

Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že pokud by se jednalo o jedinou veřejnou zakázku, musel by ji zadavatel nutně zadávat v jediném otevřeném řízení, pouze s možným rozdělením veřejné zakázky na části v rámci jediného předmětu veřejné zakázky. Nelze se tedy z níže uvedených důvodů ztotožnit se závěrem žalovaného, že je na rozhodnutí zadavatele, zda zadá nadlimitní veřejnou zakázku na činnost „Provedení těžebních činností“ formou jediné veřejné zakázky s možností dílčích plnění pro 80 smluvních územních jednotek zadavatele, anebo zda zadá 80 samostatných veřejných zakázek malého rozsahu.

Klíčové pro posouzení důvodnosti námitky žalobce se jeví posouzení toho, zda se v případě souhrnu všech dílčích územních smluvních jednotek jednalo o jednu nadlimitní veřejnou zakázku s dílčími plněními podle SÚJ nebo o více veřejných zakázek malého rozsahu. Pro posouzení této otázky je rozhodující posouzení celkového charakteru předmětu plnění v rámci jednotlivých územních smluvních jednotek. Tu soudu nezbyvá než konstatovat, že určení toho, zda jde o více předmětů veřejných zakázek (a jde tak o více veřejných zakázek) nebo zda jde o více částí téhož předmětu veřejné zakázky, je v praxi problémem. ZVZ navíc nepodává jasný návod k určení, jaké plnění má být jedinou veřejnou zakázkou (byť ji lze dělit – ZVZ přitom podává jasná pravidla až pro takové dělení), přesto je takové určení nezbytné pro dovození závěru, zda procedurálně postupovat podle ZVZ anebo zda „pouze“ respektovat zásady podle § 6 ZVZ.

Při výkladu právních předpisů je vždy nutné vycházet z jejich účelu, smyslu – viz. např. Pl. ÚS 66/04. Soud v tomto směru podotýká, že účel a smysl právního předpisu nelze zjistit toliko z jeho jednotlivých ustanoveních, ale z celkového znění právního předpisu a také z jeho „umístění“ v právním řádu a ze vztahu k jiným právním předpisům. Jak vyplývá z důvodové zprávy k ZVZ, cílem zákona je *„zejména zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Tohoto cíle je dosahováno především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy hrazené z veřejných prostředků byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli“*. Za důvody, které členské státy ES vedou k právní regulaci oblasti zadávání veřejných zakázek, je třeba považovat ekonomickou důležitost, odstranění diskriminace, zásadu výběru nejvýhodnější nabídky a boj proti korupci (souhrnně in: Jurčík, Radek. *Zadávání veřejných zakázek a udělování koncesí v ČR a v EU*. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2007. str. 19). Stát proto prostřednictvím právní regulace zadávání veřejných zakázek usiluje o řádné hospodaření zejména s veřejnými prostředky s cílem rozvinout a podpořit řádnou a transparentní hospodářskou soutěž.

Určení toho, co je v konkrétním případě jedinou veřejnou zakázkou a jaká plnění již představují více samostatných veřejných zakázek, tedy musí zohledňovat účel a smysl právní úpravy (podle interpretačního návodu podávaného ze shora

uvedeného nálezu Ústavního soudu). Při tomto určení je zapotřebí vycházet z obecného pravidla, racionálně a logicky zdůvodnitelného, podle něhož jde-li o plnění, jež má být ve prospěch zadavatele podle předmětu veřejné zakázky uskutečňováno, svým charakterem totožné či obdobné, pak jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy jde o plnění, které je jedinou veřejnou zakázkou. Pravidlo totožnosti či obdobnosti plnění založené na posouzení toho, zda jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, vyplývalo z § 67 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „první ZVZ“), který hovořil o peněžitém závazku, který zadavateli ze zadání veřejné zakázky *spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu* vznikl. Následné právní úpravy zadávání veřejných otázek již tuto otázku výslovně neřeší, avšak nelze ze žádného ustanovení pozdějších právních úprav zadávání veřejných zakázek dovozovat, že by za veřejnou zakázku mělo být považováno co do charakteru jiné plnění, než které za ně bylo považováno prvním ZVZ, tedy že by se mělo ohledně této otázky aplikovat jiné pravidlo, než které bylo podáváno z prvního ZVZ. Z téhož názoru ostatně vycházejí shodně žalobce i žalovaný, když v bodu 36. napadeného rozhodnutí žalovaný jako rozhodující pro závěr, že se jednalo o více veřejných zakázek, považuje odlišnost místa plnění jinak obdobného předmětu a žalobce tento závěr v žalobě vyvrací a dovozuje, že odlišnost místa plnění k závěru, že nejde o obdobné plnění, nepostačuje.

O jedinou veřejnou zakázku se tedy jedná tehdy, pokud plnění, jež v ní byla zahrnuta, jsou plněními svým charakterem vzájemně neodlišujícími se – stejného nebo srovnatelného druhu, tedy co do jejich skutečného obsahu totožnými, obdobnými. Tu lze využít prejudikatury Nejvyššího správního soudu, který ve věci sp. zn. 2 Afs 198/2006 (právě ve vztahu k § 67 odst. 1 prvního ZVZ) judikoval, že zadáním jedné veřejné zakázky, *spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu*, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání *plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických*. Urbanistického a technologického hlediska tu s ohledem na charakter plnění nelze užít (uvedená hlediska Nejvyšší správní soud judikoval v případě veřejné zakázky na stavební práce), zbývají proto hledisko místní, časové – a v právě projednávané věci namísto hlediska „funkčního“ přichází v úvahu jednoduše hledisko „věcné“ (tato hlediska byla Nejvyšším správním soudem judikována obecně a svým charakterem nedopadají pouze na případy veřejných zakázek na stavební práce). Věcná souvislost všech plnění je tu zřejmá: v případě všech územních smluvních jednotek měla být realizována po totéž časové období tatáž činnost - těžební. O totožnosti z hlediska časového svědčí totožná doba účinnosti jednotlivých smluv o dílo. Pouze podpůrně lze při posuzování totožnosti předmětu veřejné zakázky z hlediska časového vycházet ze skutečnosti, že zadávací řízení pro jednotlivé územní smluvní jednotky byla zahajována současně a měla současně také probíhat. Podmínky na straně zadavatele a vítězného uchazeče (dodavatele činnosti) byly přitom totožné; v případě všech územních smluvních jednotek měly být uzavírány obsahově totožné smlouvy o dílo.

Jediným odlišovacím znakem je tu tedy skutečně toliko místo realizace činností – tj. příslušná smluvní územní jednotka. Jednotlivá místa náležející k jednotlivým územním smluvním jednotkám však nejsou odlišná svým charakterem (nelze vymezit několik „typů“ charakteru krajiny, jež by pro jednotlivé územní jednotky byly typické a z nichž by bylo možno odvodit typové odlišnosti v činnosti ve prospěch zadavatele, ani zadavatel v průběhu správního řízení takovými typovými odlišnostmi neargumentoval). Jednotlivé smluvní územní jednotky jsou geograficky provázány (tu by snad bylo možno zčásti aplikovat pravidlo podávané ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu o „funkční“ provázanosti, a pokud ano, pak ve prospěch závěru, že je zde splněna podmínka „funkční provázanosti“); z doplnění dokazování při jednání soudu mimo jiné vyplynulo, že např. SÚJ č. 12590, 12591 a 12593 (lesní správa Ruda nad Moravou) spolu sousedí, stejně jako SÚJ č. 13806, 13807, 13808 a 13809 (lesní správa Buchlovice), SÚJ č. 14552, 14553, 14554 a 14555 (lesní správa Náměšť nad Oslavou), SÚJ č. 15481 a 15483 (lesní správa nové Město na Moravě), SÚJ č. 24108 a 24109 (lesní správa Rumburk), SÚJ č. 24041 a 24109 (lesní správa Děčín a Rumburk) a SÚJ č. 24041 a 24042 (lesní správa Děčín) spolu vždy přímo sousedí, aniž by zadavatel či žalovaný dovozovali jakékoli odlišnosti v území, jež pokrývají právě uvedené SÚJ. Nikdo z nich žádnou charakterovou odlišností neargumentuje, nadto žádné odlišnosti pro zdejší soud nevyplývají ani z mapového podkladu, který si soud od zadavatele vyžádal. Nadto např. v okolí Křivoklátu existují co do velikosti přibližně stejně rozsáhlá jednotlivá oddělení od sebe přibližně stejně vzdálená, která jsou rozdělená do tří SÚJ (oddělení 202, 208 a 212 jsou součástí SÚJ č. 18033, oddělení 407, 408, 410, 413, 701, 705 a 708 jsou součástí SÚJ č. 18034 a oddělení 223, 224, 234, 235, 237, 239, 241, 304, 314, 513, 514, 521, 615, 621 a 622 jsou součástí SÚJ č. 18032, přitom např. vzdálenost mezi odděleními 304 a 314, 314 a 615, 410 a 701 nebo 123 a 504, které jsou vždy součástí téže SÚJ, je vždy delší, než například vzdálenost mezi odděleními 223 a 212 nebo 413 a 504, které jsou součástí odlišných SÚJ), aniž by toto rozdělení bylo ze strany zadavatele či žalovaného argumentováno jakýmkoli charakterovými odlišnostmi a aniž by soud jakékoli odlišnosti z předloženého mapového podkladu zadavatele dovodil. Rozdělení území, pro které je celkové plnění poptáváno, je tak provedeno výlučně administrativně. Otázky „*dlouhodobého systému hospodaření v lesích*“, jak na ně poukazuje žalovaný v bodu 36. napadeného rozhodnutí, nejsou pro posouzení charakteru činnosti určující, stejně jako fakt, že tento systém „*byl zaveden ... v roce 1995...*“ (též bod 36. napadeného rozhodnutí). Skutečnost, zda toto územní dělení má souvislost s vnitřním organizačním uspořádáním zadavatele, též není rozhodující; administrativní okolnosti, které mohou provázet přípravu a realizaci činností v jednotlivých územních smluvních jednotkách, nemohou mít a nemají vliv na posouzení samotného věcného charakteru plnění, jež mělo být ve prospěch zadavatele uskutečňováno, neboť se jej nijak nedotýkají, tedy nijak jej nedeterminují. Právě věcný charakter plnění je přitom, jak je již shora uvedeno, pro posouzení této otázky rozhodující.

Pokud tedy žalovaný dovodil, že předmět všech 80 veřejných zakázek malého rozsahu je obdobný, stejně jako je totožná doba jejich plnění, avšak to, co uvedené veřejné zakázky odlišuje, jsou místa jejich plnění, a z tohoto důvodu není důvodné

tvrzení žalobce uplatněné již ve správním řízení ohledně jedné jediné veřejné zakázky, pak tomuto závěru přisvědčit nelze.

Ze shora uvedeného vyplývá první dílčí závěr, a sice že plnění v případě všech územních smluvních jednotek je jedním komplexním plněním, které nevykazuje žádné vzájemné věcné odlišnosti, pro které by mělo jít o více samostatných veřejných zakázek. Plnění v rámci všech předmětných SÚJ je plněním, které společně představuje předmět jediné veřejné zakázky. Tomuto závěru soudu odpovídá i předchozí rozhodovací praxe žalovaného, které se žalobce dovolává – rozhodnutí žalovaného ze dne 24.8.2006, č.j. S209/2006/SL-14890/2006/520-KV, které bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 23.1.2007, č.j. R108/2006/02-01230/2007/300-Hr. Tam žalovaný dospívá k závěru, že jde o jedinou veřejnou zakázku, na základě „*obdobné skladby zdravotnických přístrojů*“, jež byly dodávány témuž odběrateli do různých klinik.

Podle § 13 odst. 3 ZVZ zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 ZVZ. Podle § 13 odst. 4 ZVZ je-li veřejná zakázka rozdělena na části, je pro stanovení předpokládané hodnoty rozhodující součet předpokládaných hodnot všech částí veřejné zakázky.

Předmět (jediné) veřejné zakázky lze dělit na jednotlivé části, připouští-li to povaha veřejné zakázky, jak vyplývá z § 98 odst. 1 ZVZ. Zadavatel je oprávněn rozhodnout, že celkový předmět veřejné zakázky spočívající v témže nebo obdobném plnění ze strany dodavatele (tu činnosti v rámci jednotlivých smluvních územních jednotek) bude plněn po částech, které budou uskutečňovány v jiné době, za jiných podmínek i odlišnými dodavateli. V právě projednávané věci se může dobře uplatnit předpoklad realizace odlišnými dodavateli. Takový postup *per partes* je obecně pro zadavatele praktický zejména u rozsáhlejších a finančně náročnějších zakázek, stejně jako u zakázek, kde není zapotřebí o dodavatelích všech postupných plnění rozhodovat společně, případně kdy konkretizace jednotlivých postupných plnění bude známa až v průběhu realizace některé z úvodních částí realizace příslušné veřejné zakázky apod. V právě projednávané věci zejména platí, že není zapotřebí o dodavatelích všech postupných plnění rozhodovat společně, neboť tato plnění v rámci jednotlivých SÚJ nevykazují potřebu vzájemné návaznosti na území jiné smluvní jednotky, stejně tak může platit, že v rámci jednotlivých územních smluvních jednotek mohou mít zájem o účast v zadávacím řízení (zájem na získání části zakázky) pouze některé subjekty, stejně tak může být naplněn předpoklad, že zadáním jednotlivých částí jediné veřejné zakázky odlišným dodavatelům může být dosaženo úspory finančních prostředků zadavatele oproti stavu, kdy by byla zadávána veřejná zakázka jako jeden celek (pro všechny SÚJ) jedinému uchazeči – a ten by pak plnění dodával na celém území, tvořeném všemi SÚJ.

Z § 13 odst. 3 ZVZ nicméně vyplývají omezení pro rozdělování veřejných zakázek na jednotlivé části; to nemůže vést k umělému snižování předpokládané

hodnoty, tj. k obcházení zákona umělou subsumpcí veřejných zakázek do jiné kategorie (veřejných zakázek nadlimitních mezi veřejné zakázky podlimitní a veřejných zakázek podlimitních mezi zakázky malého rozsahu, případně dokonce veřejných zakázek nadlimitních mezi veřejné zakázky malého rozsahu - k čemuž došlo v posuzovaném případě).

Z právě uvedeného tedy vyplývá další dílčí závěr: plnění v rámci všech územních smluvních jednotek je plněním, které je jednou veřejnou zakázkou, byť s ohledem na charakter zadavatelem poptávaného dílčího plnění lze při respektování omezení podávaného z § 13 odst. 3 a 4 ZVZ tuto zakázku rozdělit na několik dílčích plnění.

Z pohledu právě projednávané věci se tedy shora uvedené dílčí závěry zdejšího soudu projevují tak, že je zapotřebí přisvědčit žalobci v jeho základní premise, od níž pak odvíjí svoji žalobní argumentaci, a sice že na celé plnění, odpovídající souhrnu všech 80 veřejných zakázek malého rozsahu v pojetí zadavatele, je třeba nahlížet jako na veřejnou zakázku jedinou, byť mohla být zadávána po částech. Jde-li však o veřejnou zakázku jedinou, je třeba ji zadávat postupem, který odpovídá souhrnu předpokládaných hodnot všech plnění (byť dílčích). Z toho tedy vyplývá, že plnění odpovídající v této věci všem 80 plněním, mělo být zadáváno jako jediná veřejná zakázka. Pak tedy mělo být využito příslušného zadávacího řízení podle § 21 odst. 1 ZVZ.

V této části je tedy žaloba důvodná a tato skutečnost je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

V dalším řízení nechť se žalovaný meritorně zabývá postupem zadavatele. V rámci hodnocení postupu zadavatele nechť posoudí, zda zadavatel respektoval postup vyplývající z § 12 odst. 3 a 5 ZVZ a taktéž pravidla pro zadávání částí veřejných zakázek podle § 98 ZVZ. Ze svých zjištění nechť učiní odpovídající právní závěry, především nechť posoudí zadavatelův postup z pohledu § 118 ZVZ – tedy zda zadavatel dodržel postup stanovený v ZVZ, a pokud nikoli, zda takový postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky (tu na dílčí plnění ve vztahu k jednotlivým územním smluvním jednotkám).

Zde soud připomíná, že zadavatel může rozdělit veřejnou zakázku na části, přípouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky (§ 98 odst. 1 ZVZ); přípustnost takového rozdělení již žalovanému vyplývá ze shora uvedeného právního názoru soudu. Dále však soud připomíná, že podle § 98 odst. 2 ZVZ v případě rozdělení veřejné zakázky na části uvede zadavatel tuto skutečnost v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení a vymezí předmět jednotlivých částí veřejné zakázky a další požadavky související s rozdělením veřejné zakázky na části. Podle § 98 odst. 3 ZVZ platí, že pokud zadavatel rozdělil veřejnou zakázku na části, uvede v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení, zda je dodavatel oprávněn podat nabídku na všechny či některé části veřejné zakázky nebo jen na jednu část veřejné zakázky.

Důsledky postupu zadavatele na práva jednotlivých uchazečů necht' jsou přitom předmětem posouzení žalovaným.

Napadené rozhodnutí je založeno na nedělitelném výroku, kterým se potvrzuje předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení jako jeden celek. Závěry, k nimž soud již shora dospěl, přivodil z právě uvedeného důvodu nutnost zrušení celého napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším průběhu správního řízení necht' je tedy žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a vyvodí z toho odpovídající závěry, též ve vztahu k jednotlivým dílčím navazujícím pochybením, jichž se měl zadavatel podle žalobce dopustit, jak je žalobce činí předmětem dalších svých žalobních bodů. Pokud jde totiž o další žalobní body, pak jejich důvodnost souvisí se závěrem, že zadavatel podle ZVZ nepostupoval (tj. nevedl zadávací řízení), ač měl. Tyto otázky necht' žalovaný tedy posoudí v dalším řízení.

Co se týče námitky žalovaného ve vztahu k porušení § 13 odst. 8 ZVZ, soud toliko uvádí, že k aplikaci tohoto ustanovení není prostoru. Pravidlo podle § 13 odst. 8 ZVZ je subsidiárním ve vztahu k pravidlu podle § 13 odst. 3 ZVZ, které zakotvuje zákaz dělení jediné veřejné zakázky na samostatné veřejné zakázky prostřednictvím rozdělení předpokládané hodnoty veřejné zakázky na několik menších veřejných zakázek. Ust. § 13 odst. 8 ZVZ naproti tomu zakotvuje povinnost sečíst předpokládané hodnoty jednotlivých (v souladu s právní úpravou „samostatných“) veřejných zakázek poptávaných v průběhu účetního období; dopadá tak na situace, kdy zadavatel poptává v průběhu jednoho účetního období dodávky nebo služby stejného či obdobného charakteru, tato plnění jsou však časově odlišena. Smyslem citovaného ustanovení je zadávat v takových případech veřejnou zakázku podle předpokládané výše všech jednotlivých plnění za účelem získání nejvýhodnější nabídky za současného zajištění transparentnosti předmětného řízení.

Pokud jde o vymezení předmětu plnění, pak soud pro další řízení před žalovaným dodává, že východiskem musí být posouzení naplnění podmínek (nároků) vztahujících se na řádnou zadávací dokumentaci. Podle § 44 odst. 1 ZVZ je zadávací dokumentací soubor dokumentů, údajů, požadavků a technických podmínek zadavatele vymezující předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky. Za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá zadavatel. Vymezení předmětu v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídky je tedy základním pravidlem, od něhož se zadavatel nemůže odchýlit, nicméně míra vymezení je skutečně limitována objektivní možností zadavatele disponovat v době zpracovávání zadávací dokumentace dostatečně konkrétními informacemi. Soud v tomto směru odkazuje na odbornou literaturu (např. Šebesta, M., Podešva, V., Olík M., Machurek, T. Zákon o veřejných zakázkách s komentářem. Praha: ASPI, a.s., 2006, s. 189), která konstatuje, že „*zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem, na jehož základě zpracovávají dodavatelé své nabídky. Zákon ukládá zadavateli vymezit prostřednictvím zadávací dokumentace veškeré podrobnosti předmětu veřejné zakázky nezbytné k tomu, aby dodavatel mohl zpracovat svou*

nabídku. Význam kvality zpracování zadávací dokumentace lze z pohledu zadavatele spatřovat v tom, že dodavatelé na jejím základě podají vzájemně porovnatelné nabídky, které umožní zadavateli jejich hodnocení dle stanovených hodnotících kritérií. V tomto ohledu je nejvýznamnější částí zadávací dokumentace přesné vymezení předmětu veřejné zakázky, které v podaných nabídkách ovlivní též další aspekty, zejména výši nabídkové ceny. Způsob specifikace předmětu veřejné zakázky se liší zejména s ohledem na jednotlivé druhy veřejných zakázek, případně též v závislosti na individuální povaze předmětné veřejné zakázky.“

Zadavatel je tedy povinen zpracovat zadávací dokumentaci při zohlednění specifik poptávaného plnění takovým způsobem, aby umožnil podání nabídky. Součástí nabídky podle ust. § 68 odst. 2 ZVZ musí být návrh smlouvy. Návrh smlouvy je nutné posuzovat nikoli podle ZVZ, ale podle právních předpisů soukromého práva, v daném případě podle ust. § 34 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen „OZ“); podle ust. § 261 a násl. zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „OBZ“); a podle ust. § 536 a násl. OBZ. Podle ust. § 37 odst. 1 OZ musí být právní úkon učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. Podle ust. § 536 odst. 1 OBZ se smlouvou o dílo se zavazuje zhotovitel k provedení určitého díla a objednatel se zavazuje k zaplacení ceny za jeho provedení. Mezi podstatné části smlouvy o dílo podle OBZ patří provedení určitého díla a zaplacení ceny. Podkladem pro zpracování nabídkové ceny byly podle výzvy zadavatele Sumář těžebních činností a Sumář pěstebních činností.

Při posuzování dané námítky žalobce je nutné zohlednit podle názoru soudu dva aspekty – faktický charakter poptávaného plnění a platnou právní úpravu. Ve vztahu k faktickému charakteru poptávaného plnění soud podotýká, že není reálně možné, aby zadavatel vymezil předmět zakázky natolik určitě, jak namítá žalobce. Soud podotýká, že uchazeči o veřejnou zakázku musí být kvalifikováni v předmětu veřejné zakázky – srov. § 50 ZVZ a násl. V posuzované věci týkajících se těžebních činností musí být jednotlivý dodavatel schopen na základě mapových podkladů, předložených sumářů a svých znalostí zhodnotit situaci v konkrétním území a možnosti jejího vývoje. Na druhou stranu je nutné zohledňovat platnou právní úpravu. Podle ust. § 536 odst. 1 OBZ se zhotovitel zavazuje k provedení určitého díla. Z této právní úpravy vyplývá, že zhotovitel se zavazuje pouze k provedení určitého díla; volba způsobu provedení je – pokud není smluvně dohodnuto něco jiného – věcí zhotovitele, za respektování zásadně dispozitivní právní úpravy obsažené v části třetí OBZ.

Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že měl-li zadavatel zadávat jedinou veřejnou zakázku odpovídající všem plněním (které zadavatel považoval za 80 samostatných veřejných zakázek) v zadávacím řízení podle ZVZ, měl respektovat § 39 a § 40 ZVZ, měl připustit podání námitek podle § 110 ZVZ a měl respektovat i § 71 odst. 7 ZVZ.

Pokud jde konečně o část žaloby ve vztahu k výrokové části II. prvostupňového rozhodnutí, tato část, napadeným rozhodnutím též potvrzená, se subjektivních práv žalobce nijak netýká, a ve vztahu k žalobci na ní není čeho přezkoumávat.

VI. Závěr soudu - shrnutí

Pro přehlednost tedy soud shrnuje, že plnění odpovídající v této věci všem 80 plněním mělo být zadáváno jako jediná veřejná zakázka. Pak tedy mělo být využito příslušného zadávacího řízení podle § 21 odst. 1 ZVZ a měla být respektována jednotlivá dílčí pravidla pro zadávání veřejných zakázek v příslušném zadávacím řízení podle ZVZ. Z toho soud dovodil důvodnost žaloby a tato skutečnost je důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

Vzhledem k tomu, že nesprávným právním názorem na rozdělení jedné nadlimitní veřejné zakázky na 80 dílčích veřejných zakázek malého rozsahu bylo podstatným způsobem stíženo i řízení v prvním stupni, jež bylo zakončeno vydáním rozhodnutí ze dne 28.1.2008, č.j. S 278/2007-00744/2008/510-MO, a to natolik, že náprava ve druhém stupni správního řízení není podle zdejšího soudu možná, soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušil i toto prvostupňové rozhodnutí.

VII. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci proti žalovanému úspěšným, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč společně s náklady právního zastoupení (4 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky, účast na jednání soudu dne 23.9.2009 – po 2.100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, společně se 4 režijními paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a jednou polovinou náhrady za promeškaný čas při cestě na jednání soudu a zpět - jedna polovina činí 5 hodin, tedy 500,- Kč - podle § 14 téže vyhlášky, to vše s navýšením o částku odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce předložil osvědčení o registraci, a dále společně s jednou polovinou cestovních výdajů spojených s cestou na jednání soudu dne 23.9.2009 – jedna polovina činí 1.210,50 Kč, což odpovídá 209 km cesty Brno – Praha vozidlem Peugeot 308, palivo BA 95, spotřeba 9,3/5,2/6,7, ohledně kterého zástupce žalobce soudu předložil kopii osvědčení o registraci vozidla), celkem tedy ve výši 15.229,50 Kč. Jednu polovinu v případě shora zmíněných položek považoval soud za určující z toho důvodu, že ve stejný den, kdy se konalo jednání v této věci, se uskutečnilo u zdejšího soudu i jednání v jiné věci, kterého se zástupce žalobce též zúčastnil (sp. zn. 62 Ca 37/2008), a druhá polovina náhrady byla zástupci žalobce u shora uvedených položek při téže argumentaci soudu přiznána ve věci sp. zn. 62 Ca 37/2008.

pokračování

62 Ca 50/2008-148

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 23. září 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D, v.r.
předseda senátu